سرمقاله

گره هرمز و مهلت ۶۰ روزه

دکتر کامران کرمی/ روزنامه‌نگار

● پایان مهلت ۶۰ روزه تفاهم ایران و آمریکا را نباید صرفا پایان یک بازه زمانی در تقویم مذاکرات پرفراز و نشیب ایران و آمریکا تلقی کرد. آنچه امروز به پایان می‌رسد، در واقع نخستین چارچوبی است که قرار بود پس از توقف درگیری‌ها، از یک آتش‌بس شکننده به یک مسیر سیاسی پایدار برسد؛ مسیری که نقطه آغاز آن وضعیت تنگه هرمز قرار داشت و در ادامه قرار بود به دو مساله پیچیده‌تر، یعنی رفع جامع تحریم‌ها و تعیین تکلیف ذخایر اورانیوم ایران بپردازد و دست پیدا کند.

بر اساس گزارش‌های منتشرشده، این تفاهم برای یک دوره ۶۰روزه طراحی شده بود و امکان تمدید آن نیز وجود داشت، اکنون این بازه بدون دستیابی به توافق نهایی سپری شده، اما قابلیت تمدید دارد. مساله اما تنها این نیست که تهران و واشنگتن در این مدت نتوانستند به توافق جامع هسته‌ای برسند، مساله مهم‌تر آن است که دو طرف -حتی ایران و عمان به‌عنوان دو کشور ساحلی- در نخستین حلقه زنجیره توافق، یعنی وضعیت تنگه هرمز، نیز هنوز به یک فهم مشترک پایدار نرسیده‌اند. به بیان دیگر، آنچه قرار بود سکویی برای حرکت به سمت مسائل بزرگ‌تر باشد، خود به اصلی‌ترین گره مذاکرات تبدیل شده است.

این چالش از ماهیت هرمز ناشی می‌شود. هرمز صرفا یک آبراه جغرافیایی نیست که بتوان درباره باز یا بسته بودن آن با یک تصمیم فنی تعیین تکلیف کرد. هرمز در این بحران به نماد مساله حاکمیت، امنیت، بازدارندگی، اقتصاد انرژی و نظم منطقه‌ای تبدیل شده است. از نگاه تهران، هر ترتیبی درباره عبور و مرور کشتی‌ها باید حقوق و نقش ایران و عمان را در مدیریت این آبراه به رسمیت بشناسد. از نگاه واشنگتن، بازگشایی هرمز باید به معنای بازگشت قابل اتکای آزادی کشتیرانی و خروج آن از وضعیت اهرم فشار در مناقشه با ایران باشد. همین تفاوت در تعریف مساله است که فاصله دو طرف را بیشتر از آن چیزی کرده که در ظاهر به نظر می‌رسد. به همین دلیل، اختلاف بر سر هرمز در واقع اختلاف بر سر یک مسیر کشتیرانی نیست؛ اختلاف بر سر این است که چه کسی قواعد بازی پس از جنگ را تعیین می‌کند.

تفاهم اولیه تلاش کرده بود این مساله را موقتا مدیریت کند. ایران متعهد به فراهم کردن شرایط عبور ایمن کشتی‌های تجاری شد و در مقابل، مجموعه‌ای از تعهدات اقتصادی و سیاسی برای کاهش فشار بر ایران در نظر گرفته شد. اما این ترتیبات موقت نتوانست بی‌اعتمادی عمیق میان دو طرف را از بین ببرد. در ماه‌های اخیر به‌ویژه هفته‌های گذشته، تهران و واشنگتن یکدیگر را به نقض تعهدات متهم کرده‌اند و همین مساله موجب شده است که مذاکره از منطق اجرای توافق به منطق تعیین مسوول شکست توافق منتقل شود.

در چنین شرایطی، ورود عمان به مساله اهمیت مضاعف پیدا می‌کند. تفاهم در حال نهایی شدن تهران و مسقط درباره مسیر کشتیرانی در هرمز، اگر چه هنوز نمی‌تواند به معنای حل همه اختلافات ایران و عمان و به‌خصوص ایران و آمریکا باشد، اما می‌تواند یک راه خروج از بن‌بست فعلی ایجاد کند. گزارش‌های اخیر حاکی از آن است که مذاکرات ایران و عمان درباره مسیر تردد کشتیرانی به توافق رسیده‌اند و تنها نهایی کردن برخی بندهای بیانیه مشترک باقی مانده است.

این نقطه از آن جهت مهم است که عمان می‌تواند همان حلقه واسطی باشد که مساله هرمز را از یک مناقشه دوجانبه ایران و آمریکا به یک ترتیبات عملیاتی و قابل راستی‌آزمایی تبدیل کند. در چنین سناریویی، توافق تهران و مسقط می‌تواند نقش یک تمدید عملی برای چارچوب ۶۰روزه را ایفا کند؛ نه الزاما به این معنا که همان تفاهم قبلی عینا تمدید شود، بلکه از این جهت که یک مساله فوری را از روی میز مذاکرات ایران و آمریکا بردارد و امکان بازگشت به مسائل اصلی‌تر را فراهم کند.

اما اینجا یک شرط تعیین‌کننده وجود دارد: توافق هرمز باید قابلیت راستی‌آزمایی و اجرا پذیری داشته باشد. تجربه دو ماه گذشته نشان داده است که امضای تفاهم به‌تنهایی کافی نیست. آنچه اکنون برای تهران اهمیت دارد، راستی‌آزمایی تعهدات طرف مقابل است و آنچه برای واشنگتن اهمیت دارد، مشاهده یک تغییر واقعی و پایدار در وضعیت کشتیرانی و امنیت در تنگه هرمز. بنابراین هر توافق جدید، بیش از آنکه به‌متن سیاسی نیاز داشته باشد، به سازوکار روشن اجرا نیازمند است؛ سازوکاری که در آن مسیرهای عبور، مسوولیت‌های امنیتی، نحوه نظارت و ترتیبات واکنش به تخلف به‌صراحت مشخص باشد. از این منظر، عمان یک میانجی کلاسیک نیست؛ بلکه می‌تواند بخشی از معماری اجرایی توافق باشد. این تفاوت مهمی است. میانجی صرفا پیام را منتقل می‌کند، اما در ترتیبات جدید هرمز، عمان می‌تواند در ایجاد اعتماد، نظارت و تبدیل تفاهم سیاسی به سازوکار عملیاتی نقش ایفا کند. همین ظرفیت است که به تفاهم تهران و مسقط اهمیت بیشتری از یک توافق دوجانبه‌معمولی می‌دهد.

با این حال، نباید از یک توافق احتمالی ایران و عمان انتظار داشت که به‌صورت خودکار تمام گره‌های مذاکرات ایران و آمریکا را باز کند. گره اصلی همچنان پابرجاست و آن، رابطه میان رفع محاصره و تحریم‌های اقتصادی و محدودیت‌های هسته‌ای است. واشنگتن رفع تحریم‌ها را امتیازی در برابر تغییرات قابل سنجش در برنامه هسته‌ای ایران می‌بیند. تهران اما تجربه خروج آمریکا از توافق هسته‌ای را در حافظه دارد و طبیعی است که بدون دریافت تضمین‌های معتبر و قابل راستی‌آزمایی، حاضر نخواهد بود دارایی راهبردی خود، یعنی ظرفیت هسته‌ای و ذخایر اورانیوم را در ازای وعده‌هایی که امکان بازگشت‌پذیری آنها وجود دارد، واگذار کند. بنابراین مساله اورانیوم فقط یک موضوع فنی نیست؛ مساله اصلی، اعتماد سیاسی و تضمین دوام توافق است.

بنابراین آنچه اکنون اهمیت دارد، نه تمدید لفظی تفاهم‌نامه، بلکه دستیابی ایران و عمان به توافق و رسیدن به یک «تفاهم جدید» است که بتواند حکم تمدید تفاهم‌نامه ۲۸ خرداد ماه را داشته باشد. تفاهمی که از تجربه ۶۰ روز گذشته درس گرفته باشد و به جای کلی گویی، بر ترتیب اقدامات، راستی‌آزمایی و تقابل امتیازها استوار شود. اگر تهران و مسقط در روزهای آینده تفاهم خود را نهایی کنند، این وضعیت می‌تواند یک پنجره دیپلماتیک جدید ایجاد کند. گزارش‌ها از قریب‌الوقوع بودن چنین تفاهمی خبر می‌دهند، هرچند هنوز مشخص نیست که این ترتیبات برای رفع محاصره و جلب موافقت واشنگتن کافی باشد.

وزیر امور اقتصادی و دارایی:

ملت ایران در میدان جنگ اقتصادی تسلیم فشار و تهدید نخواهد شد

وزیر امور اقتصادی و دارایی در واکنش به مواضع اخیر مقامات آمریکایی، تصریح کرد: ملت ایران همان‌گونه که همواره با همبستگی از کشور دفاع کرده، در برابر تهدیدهای اقتصادی نیز هرگز تسلیم نخواهد شد.

به گزارش مهر، سیدعلی مدنی‌زاده وزیر امور اقتصادی و دارایی در واکنش به مواضع اخیر مقامات آمریکایی، با تأکید بر اینکه مردم و دولت در میدان نبرد اقتصادی دو جبهه جدا نیستند، تصریح کرد: ملت ایران همان‌گونه که همواره با همبستگی از کشور دفاع کرده، در برابر فشارها و تهدیدهای اقتصادی نیز هرگز تسلیم نخواهد شد و پاسخ عملی ایران، ساخت اقتصادی با تحریم‌پذیری کمتر است.

بر اساس این گزارش، مدنی‌زاده عنوان کرد: وقتی ابزارهای فشار یکی پس از دیگری آزموده شده و نتیجه مورد انتظار حاصل نشده است، تکرار تهدیدهای اقتصادی با تعابیر بزرگ‌تر، واقعیت میدان را تغییر نمی‌دهد.

وی افزود: مردم ایران با این ادبیات و این لاف‌های تکراری بیگانه نیستند؛ سال‌هاست که هر دور تازه‌ای از فشار، با ادعای «بی‌سابقه بودن» معرفی می‌شود، اما ایران همچنان ایستاده، تجارت می‌کند، تولید می‌کند و برای آینده خود برنامه دارد.

وزیر امور اقتصادی و دارایی تأکید کرد: البته فشار اقتصادی را انکار یا کوچک‌نمایی نمی‌کنیم و وظیفه دولت این است که آثار هرگونه فشار خارجی را با تدبیر، اصلاحات اقتصادی و حمایت از تولید و معیشت مردم به حداقل برساند.

مدنی‌زاده ادامه داد: تفاوت امروز با گذشته این است که اقتصاد ایران بیش از پیش در حال حرکت به سمت قدرت درون‌زا، تنوع شرکای تجاری، استفاده از ظرفیت‌های منطقه‌ای و کاهش آسیب‌پذیری در برابر فشارهای خارجی است.

دولت و مردم در جنگ اقتصادی دو جبهه جدا نیستند

وی با اشاره به ایستادگی مردم ایران در برابر فشارها گفت: آمریکا باید بداند همان ملتی که در میدان نبرد و در خیابان با همبستگی و ایستادگی از کشور خود دفاع کرد، در میدان جنگ اقتصادی نیز تسلیم فشار و تهدید نخواهد شد.

وزیر امور اقتصادی و دارایی افزود: دولت و مردم در این میدان دو جبهه جدا از یکدیگر نیستند؛ مسئولیت دولت ساختن اقتصادی قوی‌تر و حمایت از زندگی و کسب‌وکار مردم است و سرمایه اصلی این مسیر، اعتماد و همراهی مردم خواهد بود.

مدنی‌زاده تصریح کرد: پاسخ ایران به تهدید اقتصادی، تهدید متقابل لفظی نیست؛ ساختن اقتصادی است که تحریم‌پذیری آن هر روز کمتر شود.

وی افزود: هرچه فشار خارجی بیشتر شود، ضرورت اصلاح اقتصاد، تقویت تولید، توسعه تجارت منطقه‌ای، گسترش مسیرهای مالی و تجاری و استفاده از ظرفیت‌های داخلی برای ما جدی‌تر خواهد شد.

اخلال در تجارت و انرژی بدون هزینه نیست

وزیر امور اقتصادی و دارایی در ادامه گفت: یک واقعیت دیگر نیز نباید فراموش شود؛ تلاش برای اخلال در تجارت و جریان انرژی در یکی از مهم‌ترین مناطق اقتصادی جهان، اقدامی بدون هزینه برای اقتصاد جهانی نیست.

وی تأکید کرد: کسانی که از انزوای اقتصادی ایران سخن می‌گویند، باید درباره هزینه سیاست‌های خود برای بازارهای جهانی، تجارت و امنیت انرژی نیز پاسخگو باشند.

مدنی‌زاده خاطرنشان کرد: ما آینده اقتصاد ایران را نه در واشنگتن، بلکه در کارخانه‌های ایران، بنگاه‌های ایرانی، ظرفیت جوانان کشور، روابط اقتصادی با همسایگان و شرکای تجاری و اصلاحات اقتصادی در داخل کشور جست‌وجو می‌کنیم.

وی در پایان گفت: ملت ایران از شنیدن تهدیدهای تکراری خسته نشده است و به آنها عادت کرده است. آنچه اهمیت دارد این است که ما نیز به جای گرفتار شدن در جنگ لفظی، با کار و افزایش قدرت اقتصادی کشور نشان دهیم که دوران اثرگذاری این لاف‌ها بر تصمیم و اراده ملت ایران گذشته است.

قطرات آب را چون لحظات زندگی ارج نهیم

وزارت نیرو
شرکت مهندسی آب و فاضلاب کشور
(دفتر تخصصی)
شرکت آب و فاضلاب استان کرمان

آگهی مناقصه
شماره ۳۰۹ / د / ۰۴ – ۱۴۰۵ م.ع
نوبت دوم

شرکت آب و فاضلاب استان کرمان در نظر دارد مناقصه عمومی با موضوع حفر چاه جابجایی چاه ۵ فهرج به شماره سامانه ستاد ایران ۲۰۰۵۰۰۵۹۶۳۰۰۰۴۰۰ را با برآورد: ۲۰.۲۲۹.۱۲۸.۳۲۳ ریال و مبلغ تضمین فرآیند ارجاع کار: ۱.۰۱۱.۴۵۶.۵۰۰ ریال از محل اعتبارات عمرانی با حداقل تعداد: ۱ به پیمانکاران واجد شرایط واگذار نماید. لذا از کلیه شرکت هایی که دارای گواهی حفاری رتبه بندی از وزارت نیرو یا مجوز پروانه از آب منطقه ای می باشند دعوت می شود.

کلیه مراحل برگزاری مناقصات از دریافت اسناد مناقصات تا ارائه پیشنهاد مناقصه گران و بازگشایی پاکت ها از طریق درگاه سامانه تدارکات الکترونیکی دولت سامانه ستاد به آدرس www.setadiran.ir انجام خواهد شد و لازم است مناقصه گران در صورت عدم عضویت قبلی مراحل ثبت نام در سایت مذکور و دریافت گواهی امضای الکترونیکی را جهت شرکت در مناقصه محقق سازند.

برنامه زمانی مناقصه

تاریخ انتشار مناقصه در سامانه تاریخ ۱۴۰۵/۰۵/۲۷ می باشد.
مهلت زمانی دریافت اسناد مناقصه از سایت ساعت ۱۹:۰۰ روز یکشنبه تاریخ ۱۴۰۵/۰۶/۱۵
مهلت زمانی ارائه پیشنهاد ساعت ۱۹ روز دوشنبه تاریخ ۱۴۰۵/۰۷/۲۰
تاریخ تحویل ضمانتنامه به به حراست شرکت ساعت ۱۴:۰۰ تاریخ ۱۴۰۵/۰۷/۲۰
زمان بازگشایی پاکت ها ساعت ۸:۰۵ صبح روز سه شنبه تاریخ ۱۴۰۵/۰۷/۲۱

لازم به ذکر است:

در جلسه ی گشایش پاکات مناقصه یک نفر نماینده از هر کدام از شرکت کنندگان می تواند حضور داشته باشد.

ضمانت نامه میتواند به یکی از روشهای زیر ارائه شود:

لف ۱ - ضمانت نامه بانکی: جهت شرکت در مناقصه لازم است شرکت کنندگان نسبت به ارائه ضمانت نامه فرایند ارجاع کار منطبق بر آخرین نسخه آئین نامه تضمین معاملات دولتی اقدام نمایند (بدیهی است ارائه هر گونه ضمانت نامه خارج از فرمت آئین نامه از جمله ضمانت نامه «شرکت در مناقصه» قابل پذیرش نمی باشد و شرکت کننده از ادامه روند مناقصه حذف خواهد شد.)

ضمانت نامه مربوط به موضوع مناقصه باید به مدت ۹۰ روز از آخرین تاریخ تحویل پیشنهاد قیمت اعتبار داشته باشد و برای سه ماه نیز قابل تمدید باشد.

الف - ۲ فیش واریزی:

ارائه فیش واریز وجه نقد به حساب بانکی سپرده حساب زیر :
مناقصه های داخلی به حساب بانک ملت به شماره ۱۸۶۰۸۱۹۵۷۷ با شناسه واریز ۲۶۵۷۴۸۰۳۰۲۳۱۶۴ بنام شرکت آب و فاضلاب کرمان.
مناقصه های عمرانی به حساب IR760100000400102590714653 2 به نام تمرکز وجوه سپرده شرکت آب و فاضلاب به شناسه واریز ۹۲۹۲۱۸۷۰۰۲۴۰۰۱۰۲۵۹۰۷۱۴۶۵۳۲۰۰۰۰

آدرس کرمان بلوار ۲۲ بهمن نبش بلوار ساوه ، شرکت آب و فاضلاب استان کرمان دفتر قراردادها و تلفن: ۰۲۴۲۳۲۲۲۲۸۲

مدیریت روابط عمومی و آموزش همگانی